

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมยาเสพติดและอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

The Relationship between Drug Crime and Property Crime

ศุภาพิชญ์ มณีนาค

คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

Supapit Maneenak

Graduate School of Development Economics, National Institute of Development Administration

Received November 30, 2019 | Revised December 20, 2019 | Accepted January 9, 2020

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมยาเสพติดและนโยบายการปราบปรามยาเสพติดที่ส่งผลต่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน โดยตั้งสมมติฐานไว้ 2 รูปแบบ คือ การเสพยาเสพติดก่อให้เกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือในอีกมุมหนึ่งการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมหนึ่งที่เพิ่มขึ้น อาจกระตุ้นให้เกิดการก่ออาชญากรรมอื่นขึ้นได้ และสมมติฐานว่าการปราบปรามยาเสพติดอาจก่อให้เกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบทางเศรษฐศาสตร์ของอาชญากรรมในการศึกษาความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและตัวกำหนดอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมยาเสพติด รวมถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีประมาณค่า Two-Stage Least Square (TSLS) โดยการรวบรวมข้อมูลภาคตัดขวาง (Panel Data) จำนวน 77 จังหวัดในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 – 2558

จากผลการคาดประมาณโดยสมการตัวกำหนดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในแบบจำลองที่ 1 พบว่าขนาดตลาดยาเสพติดมีผลทำให้เกิดอัตราคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง ปฏิเสธสมมติฐานที่ว่ายาเสพติดก่อให้เกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน อีกทั้งพบว่าเมื่อมีความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น อัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินจะลดลง และเมื่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรเพิ่มขึ้น มีผลทำให้คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลงด้วย แต่เมื่อผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเพิ่มขึ้นจะทำให้เกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์อาชญากรรม ทั้งนี้ เมื่อสัดส่วนของประชากรชายเพิ่มขึ้นจะทำให้การเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลงไปด้วย

ผลการทดสอบในแบบจำลองที่ 2 พบส่วนที่สำคัญ คือ การจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดส่งผลให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง สอดคล้องกับสมมติฐาน

ว่าการปราบปรามยาเสพติดเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน และสนับสนุนผลจากแบบจำลองที่ 1 เนื่องจากหากผู้กระทำความผิดและผู้เสียหายเป็นกลุ่มเดียวกันแล้ว การจับกุมการกระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดและความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินควรมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งยังพบว่าสัดส่วนคนยากจนมีผลทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น แต่เมื่องบประมาณของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สตช.) เพิ่มขึ้น จะส่งผลในทางตรงข้าม

จากผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดงบประมาณ สตช. ในแบบจำลองที่ 3 พบว่า งบประมาณสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แปรตามอัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและจำนวนประชากร อย่างไรก็ตาม ตัวแปรขนาดตลาดยาเสพติดมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับงบประมาณสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ: อาชญากรรมยาเสพติด, อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน, การปราบปรามยาเสพติด

Abstract

The objective of this study is to examine the relationship between drug crimes and drug suppression policy that has an effect on property crimes in Thailand. Two hypotheses were examined in this research. The first hypothesis was that the use of drugs resulted in property crimes. In other words, an attempt to prevent and suppress a type of crime could create incentives for committing other types of crime. The second hypothesis was that law enforcement on drug-related crimes might result in property crimes. The economic model of crime was utilised to examine the statistical relationship between property crimes and relevant factors contributing to drug-related crimes, including socioeconomic factors on crime rates. The researcher then employed two-stage least squares (TSLS) to analyse the panel data from 2006 to 2015 of 77 provinces in Thailand.

According to research results from an estimate of the equation of indicative factors of property crimes in the first model, it was indicated that the size of the drug market could reduce property crime rates. This was opposed to the first hypothesis predicting that drugs caused property crimes. In Addition, it was found that the probability of arrest for a property crime had an impact on property crime rates. To illustrate, property crime rates would decrease when the probability of arrest was high. Furthermore, an increase in average income per capita could result in a reduction in property crime rates. Nevertheless, property crime rates would decrease when the Gross Provincial Products increased, which was in accordance with the hypothesis and the

economic theory of crime. Additionally, a higher proportion of men could result in a decrease in property crime rates.

According to research findings in the second model, it was found that the arrest of drug offenders could decrease the probability of arrest for property crimes. This supported the hypothesis that law enforcement on drugs was one of the factors contributing to property crimes. It also supported the results from the first model because if the group of drug addicts and property crime offenders was the same group, the probability of arrest for drug-related offences and property crimes would increase in the same direction. Furthermore, the areas where contained a higher proportion of the poor tended to have a higher probability of arrest for property crimes. However, a rise of police budget decreased the probability of arrest for property crimes.

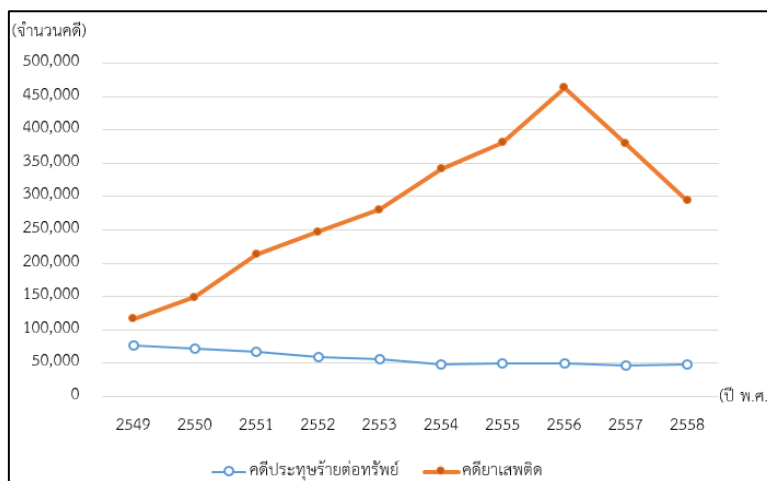
Finally, according to research results from an estimate of the equation of indicative factors of police budget in the third model, it was found that the amount of budget in the Royal Thai Police varied with property crime rates and the population size. However, it was found that the variable on the drug market size had an inverse correlation with budget appropriate in the Royal Thai Police which is contradicted to the hypothesis.

Keywords: Drug Crime, Property Crime, Drug Suppression Policy

บทนำ

อาชญากรรมเป็นปัญหาเรื้อรังอยู่ทุกยุคทุกสมัยของสังคม จำนวนอาชญากรรมและระดับความรุนแรงของแต่ละคดีที่เกิดขึ้นในสังคมต่างส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันและการประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประชาชน อีกทั้งสะท้อนถึงระดับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินที่ลดลงได้เป็นอย่างดี ซึ่งปัญหาอาชญากรรมมิได้ส่งผลต่อปัจเจกบุคคลเพียงเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวมด้วย (Uaamnoey, 2008) ปัจจุบันประเทศไทยกำลังประสบกับปัญหานี้อย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2541 สภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้มีปัญหาตามมามากมาย โดยเฉพาะปัญหาการว่างงานที่ก่อให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อสังคม และกลายเป็นปัญหาร้ายแรงที่คุกคามความสงบสุขและความปลอดภัยสาธารณะของประชาชน หากพิจารณาในช่วง 10 ปี ที่ผ่านมา ก่อนปี พ.ศ. 2560 หรือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 - 2558 นั้น ข้อมูลสถิติการเกิดอาชญากรรมตามการแบ่งประเภทคดีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือ สตช. (ณ ขณะนั้น แบ่งคดีอาญาออกเป็น 5 ประเภท) พบว่าจำนวนการก่ออาชญากรรมในช่วง 10 ปีนั้น มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นมาโดยตลอด แม้ภาครัฐจะออกมาตราการแก้ไขปัญหามากมาย แต่การก่ออาชญากรรมกลับเพิ่มรูปแบบและจำนวนมากขึ้น ทำให้รัฐต้องเสียงบประมาณจำนวนมากในการจัดสรรทรัพยากรและกำลังเจ้าหน้าที่เพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมดังกล่าว

ทั้งนี้ จากสถิติอัตราการเกิดอาชญากรรมของ สตช. พบว่า คดีที่เพิ่มขึ้นส่วนใหญ่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย โดยเฉพาะคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แสดงให้เห็นว่า ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่รุนแรงของสังคมไทย แม้ว่าภาครัฐจะมีการปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจังมาโดยตลอด แต่ปัญหาเหล่านี้ก็มิได้หมดไป โดยยาเสพติดก่อให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อทั้งประชาชนและสังคม รวมถึงการก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน (ตามการแบ่งคดีอาชญากรรมของ สตช.) เพื่อให้ได้ทรัพย์สินมา

ภาพที่ 1 ข้อมูลการแจ้งคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเปรียบเทียบกับคดีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ทัวราชอาณาจักรไทย (Royal Thai Police, 2017)

จากการเปรียบเทียบระหว่างคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและคดีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีจำนวนคดีเรื่องยาเสพติดเพิ่มขึ้นทุกปีตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2549 – 2556 แม้ว่าจำนวนคดีจะมีแนวโน้มลดลงหลังจากนั้น แต่ในภาพรวมยังมีจำนวนผู้กระทำความผิดสูงมาก เมื่อเทียบกับในอดีต ประกอบกับจำนวนผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา แม้จะมีแนวโน้มลดลงในช่วงปีแรก ๆ แต่ในภาพรวมแล้วแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น จำนวนการเกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินและอาชญากรรมยาเสพติดจึงมีความสำคัญมากต่อการศึกษาวิจัยขึ้นนี้ โดย Goldstein (1985) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของยาเสพติดกับการประกอบอาชญากรรมว่ายาเสพติดมีผลต่อสภาพจิตใจและการเกิดอาชญากรรม ผู้กระทำความผิดที่เสพยาหรือติดยาเสพติดจะประกอบอาชญากรรมเพราะฤทธิ์ยาเสพติด โดยเฉพาะอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินซึ่งผู้เสพยาเสพติดมักจะหาเงินเพื่อซื้อยาเสพติดโดยการก่ออาชญากรรม

ทั้งนี้ ข้อมูลข้างต้นอยู่บนพื้นฐานแนวคิดยาเสพติดก่อให้เกิดอาชญากรรม (Chitsawang, 2011) ฉะนั้น การแก้ปัญหของภาครัฐคือการทำสงครามกับยาเสพติดอย่างจริงจัง ทั้งการยับยั้งการผลิต การขาย และการปราบปรามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดผิดกฎหมาย โดยมีแนวคิดว่าการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจะลดปัญหาได้ แต่อย่างไรก็ตาม การปราบปรามยาเสพติดอาจก่อให้เกิดปัญหาเหล่านั้นเช่นกัน (Benson et al., 1992)

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมยาเสพติดและอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปราบปรามยาเสพติดและอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ทบทวนวรรณกรรม

1. อาชญากรรมและการลงโทษในทางเศรษฐศาสตร์ (Crime And Punishment : An Economic Approach)

มุมมองเศรษฐศาสตร์ตามแนวคิดของ Becker (1968) กล่าวว่า ปัจจัยของการกระทำความผิดในปัจจุบันบุคคลจะเกิดขึ้นต่อเมื่ออรรถประโยชน์สูงสุดที่จะได้รับจากการก่ออาชญากรรม (Benefit) มากกว่าอรรถประโยชน์ที่จะได้หากใช้ทรัพยากรและเวลาที่มีในการเลือกทำงานสุจริต โดยจะคำนวณถึงต้นทุนที่เกิดขึ้น (Cost) คือ โอกาสที่จะถูกจับและลงโทษ และความรุนแรงของบทลงโทษที่จะได้รับ พร้อมทั้งกำหนดแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ที่มองประกอบของการเกิดอาชญากรรม 4 ส่วน ได้แก่ ความเสียหาย (Damage) ต้นทุนในการจับกุมและการพิสูจน์ว่ากระทำความผิด (Cost of Apprehension and Conviction) อุปทานของอาชญากรรม (Supply of Crime) และการลงโทษ (Punishment) อย่างไรก็ตาม ผลที่เกิดจากการก่ออาชญากรรมไม่ได้กระทบต่อผู้ก่ออาชญากรรมและผู้เสียหายโดยตรงเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อสังคมอีกด้วย ฉะนั้น หากจะลดอาชญากรรมต้องแสดงให้เห็นถึงผลเสียที่ได้รับว่ามีมากกว่าผลได้จากการกระทำความผิดในทางเศรษฐศาสตร์เรียกว่า การเพิ่มต้นทุนการก่ออาชญากรรม

2. การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

งานวิจัยนี้ศึกษาอัตราการเกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินซึ่งอธิบายด้วยแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ข้างต้น นอกจากนี้ ตามความสัมพันธ์ระหว่างการก่ออาชญากรรมกับการเสพยาเสพติดนั้น สาเหตุสำคัญของการก่ออาชญากรรมคือ การเสพยาเสพติด โดยเฉพาะกรณีที่ผู้ติดยาเสพติดจะก่อคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน (Chitsawang, 2011)

ทั้งนี้ จากมุมมองที่การเสพยาเป็นสาเหตุสำคัญของการก่ออาชญากรรมจึงเกิดนโยบายและกฎหมายป้องกันและปราบปรามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยพันธะระหว่างการเสพยาเสพติดและอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้นจะส่งผลให้การปราบปรามยาเสพติดที่ทุกฝ่ายประสบความสำเร็จและได้ผลประโยชน์ (Positive Sum Game) มีความเป็นไปได้สูงขึ้น เนื่องจากการคาดหวังให้การแทรกแซงตลาดยาเสพติดของภาครัฐนั้นจะช่วยลดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน อย่างไรก็ตาม วิธีดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดทั้งผลได้และผลเสีย Miron and Zwiebel (1995) ได้อ้างถึงข้อมูลของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการรายงานว่ารัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นต้องใช้จ่ายเงินมากกว่า 2 หมื่นล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐต่อปี ในการปราบปรามยาเสพติด และในปี ค.ศ. 1992 มีการจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมายยาเสพติดเกินกว่า 1 ล้านครั้ง จะเห็นได้ว่าการปราบปรามยาเสพติดได้ส่งผลกระทบต่อประชากรอเมริกันและเกี่ยวพันถึงทรัพยากรจำนวนมาก การปราบปรามยาเสพติดของประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ตามผลการศึกษา

ของ Chokprajakchat et al. (2017) กล่าวว่า ผู้ขายยาเสพติดมีต้นทุนเพิ่มขึ้นจากความรุนแรงของ บทลงโทษ ค่าปรับหากถูกจับกุม การหลบหนีตำรวจ และการที่กฎหมายไม่มีการคุ้มครองหรือรองรับธุรกิจ ผิดกฎหมายจากการปราบปรามและการลงโทษทางกฎหมาย อีกทั้งอุปสงค์ของผู้บริโภคต่อยาเสพติดนั้น มีความยืดหยุ่นต่อราคาต่ำอันเป็นผลมาจากการลงโทษทางอาญากรณีมียาเสพติดไว้ในครอบครอง ราคาที่สูงขึ้น การเสี่ยงภัยในการติดต่อทำธุรกรรมในตลาดมืด และการที่บุคคลมักละเว้นจากการประพฤติด ผิดกฎหมาย ดังนั้นราคาของยาเสพติดจะเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากภายใต้การปราบปรามนี้ (Chokprajakchat et al., 2017) สอดคล้องกับความเป็นจริงที่สินค้าต้องห้าม เช่น แอลกอฮอล์ ยาเสพติด หรืออาชีพโสเภณี มีราคาสูงกว่าเมื่อเทียบกับภาวะที่มีการจัดให้เป็นสิ่งผิดกฎหมาย ดังเช่นการศึกษาของ Morgan (1991) ที่พบว่ามูลค่าโคเคนในตลาดมืดถูกขายในราคาที่สูงกว่าตลาดเสรี 20 เท่า

3. การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดและอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

Benson and Rasmussen (1991) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของอาชญากรรมยาเสพติดที่มีต่อ อาชญากรรมอื่น โดยความพยายามในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมหนึ่งเพิ่มขึ้น จะลดการก่อคดีนั้น น้อยลง แต่จะกระตุ้นให้เกิดการก่ออาชญากรรมอื่นเพิ่มขึ้น เท่ากับว่า เสียโอกาสที่สำคัญของการใช้ทรัพยากร เพื่อปราบปรามอาชญากรรมหนึ่ง (A) ก็คืออาชญากรรมอีกรูปแบบหนึ่ง (B) หรือ การปราบปราม อาชญากรรมหนึ่งอาจเป็นสาเหตุให้เกิดการก่ออาชญากรรมนั่นเอง ซึ่งงานวิจัยนี้มีสมมติฐานให้ อาชญากรรมยาเสพติดคืออาชญากรรม A และอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินคืออาชญากรรม B ฉะนั้น การจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมายยาเสพติดอาจไม่ได้ทำให้อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินลดลง เพราะภายใต้ การมุ่งปราบปรามยาเสพติดที่จริงจังนี้จะเกิดการดึงทรัพยากรและความสนใจของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง ออกจากอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินไป ความเสี่ยงในการก่อคดีจะน้อยลง ผลจากการประมาณการก่อ อาชญากรรมจึงเพิ่มขึ้น และมีการก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินเพิ่มขึ้นในที่สุด ดังเช่น Miron and Zwiebel (1995) ได้กล่าวอ้างถึงการรายงานของประเทศสหรัฐอเมริกาเรื่องการปราบปรามยาเสพติด ของภาครัฐในปี ค.ศ.1982 - 1987 ที่มีการจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมายยาเสพติดในรัฐฟลอริดาเพิ่มขึ้น ถึง 90% ในขณะที่ การจับกุมผู้ก่อคดีทั้งหมดเพิ่มขึ้นเพียง 32% เท่านั้น และผลการศึกษาของ Benson et al. (1992) พบว่า อาชญากรรมไม่ได้เป็นผลมาจากการเสพยาเสพติดโดยตรง แต่เป็นราคา ที่สูงขึ้นจากการปราบปรามยาเสพติด อีกทั้งยังพบต้นทุนค่าเสียโอกาสจากการจัดสรรทรัพยากรตำรวจไป เพื่อใช้ในการปราบปรามยาเสพติดอีกด้วย

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้ใช้รูปแบบทางเศรษฐศาสตร์อาชญากรรม หรือ Economic Model of Crime ซึ่งเป็น แบบจำลองที่ใช้เพื่อประมาณการเกิดอาชญากรรมทางเศรษฐศาสตร์ โดยการรวบรวมข้อมูลภาคตัดขวาง (Panel Data) จากข้อมูลทุติยภูมิรายจังหวัด 77 จังหวัดในประเทศไทย ระยะเวลา 10 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 - 2558 และวิเคราะห์โดยใช้วิธีประมาณค่า Two-Stage Least Square (TSLS) เนื่องด้วยแบบจำลองนี้

เป็นแบบจำลองที่มีสมการเกี่ยวเนื่อง (Simultaneous Equations Model) จากการที่ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์พร้อมกัน (Simultaneous Relationship) สามารถเขียนในรูปสมการทางคณิตศาสตร์ได้ว่า

$$R_{it} = \alpha_i + X_{it}\beta + P_{it}\gamma + \varepsilon_{it}$$

โดย $i = 1, 2, \dots, N$ คือ ประเภทของอาชญากรรม

$t = 1, 2, \dots, N$ คือ เวลา

R_{it} คือ อัตราการเกิดอาชญากรรม

α_i คือ ค่าคงที่

X_{it} คือ กลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรม

P_{it} คือ กลุ่มตัวแปรยับยั้งการเกิดอาชญากรรม (Cornwell and Trumbull, 1994)

จากสมการข้างต้น อัตราการเกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน (จำนวนคดีต่อประชากร 1,000 คน) หรือ Property Crime Per Capita (Pc) สัมพันธ์กับความเป็นไปได้ในการถูกจับหรือ Probability of Arrest (PA) ความรุนแรงของการลงโทษหรือ Severity of Punishment (SP) ผลได้ที่คาดหวังจากการก่ออาชญากรรมหรือ Expected Income from the Criminal Activity (ECI) ต้นทุนเสียโอกาสหรือ Opportunity Costs (OC) และอาจมีปัจจัยอื่น ๆ หรือ Others Factors (OF) จึงสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในสมการกำหนดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินได้ว่า

$$PC = f(PA, SP, EIC, OC, OF) \quad (1)$$

ด้านการปราบปรามและการบังคับใช้กฎหมายเปรียบเสมือนฟังก์ชันการผลิต (Production Function) ที่ความเป็นไปได้ในการถูกจับ (PA) เป็นผลจากปริมาณของทรัพยากรเพื่อบังคับใช้กฎหมายหรือ Size of Police Force (POL) จำนวนคดีที่กระทำผิดหรือ Crime Being Committed (CR) และลักษณะของแต่ละจังหวัด หรือ Characteristics of The Province (CP1) ดังสมการ

$$PA = g(POL, CR, CP1) \quad (2)$$

ส่วนท้าย คือ อุปสงค์ที่มีต่อการบริการของตำรวจหรือ Demand for Police Services (Pol) จะขึ้นอยู่กับจำนวนความผิดหรือ Crime in the Province (CR) ความมั่งคั่งของจังหวัดหรือ Wealth of the Province (W) และลักษณะของแต่ละจังหวัดหรือ Characteristics of the Province (CP2) ที่แตกต่างจากสมการที่ 2 เนื่องจากคดีที่เพิ่มขึ้นย่อมทำให้อุปสงค์ที่มีต่อการบริการของตำรวจเพิ่มขึ้น ฉะนั้นหากเปรียบเทียบการป้องกันและปราบปรามของตำรวจเป็นสินค้าปกติ จังหวัดที่มีความมั่งคั่งสูงย่อมต้องการได้รับการดูแลจากตำรวจมากขึ้น ตามสมการ

$$POL = h(CR, W, CP2) \quad (3)$$

ในการพิสูจน์สมมติฐานเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมยาเสพติดและอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้น ต้องนำตลาดยาเสพติดและการปราบปรามยาเสพติดมาพิจารณาด้วย กรณีที่แต่ละจังหวัดต้องการทรัพยากรตำรวจเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินและอาชญากรรมยาเสพติด ปัญหาเสพติดต้องถูกนำมาพิจารณาเพื่อให้สมการที่ 3 สมบูรณ์ อีกทั้งอาชญากรรมยาเสพติดที่สูงยังส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการจับกุมอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินทางอ้อม หากพบว่ามีความต้องการทรัพยากรตำรวจอย่างมากในสมการที่ 2 ด้วยเหตุนี้ สมการที่ 2 ต้องพิจารณาถึงการจัดสรรทรัพยากรตำรวจด้วย โดยการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนทรัพยากรตำรวจที่ถูกจัดสรรไปยังการปราบปรามยาเสพติดหรือ Police Resources Allocated to Drug Control (DC) จะลดความเป็นไปได้ในการจับกุมอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ฉะนั้น การปราบปรามยาเสพติดจะถูกนำมาพิจารณาในสมการที่ 1 โดยอ้อมผ่าน PA นอกจากนี้ จำนวนผู้เสพยาเสพติดยังส่งผลต่อการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินโดยตรง หากการเสพยาเป็นสาเหตุของอาชญากรรม การลดลงของจำนวนผู้เสพหรือ Drug Users (DU) จะลดการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลงด้วย และหากว่าการเสพยาไม่ได้ก่อให้เกิดอาชญากรรม การลดลงของตลาดยาเสพติดจะไม่ส่งผลใด ๆ ดังนั้น สมการที่ (1) – (3) จะมีความสัมพันธ์เป็น

$$PC = f(PA, SP, EIC, OC, OF, DU) \quad (4)$$

$$PA = g(POL, CR, CP1, DC) \quad (5)$$

$$POL = h(CR, W, CP2, DU) \quad (6)$$

และสามารถประยุกต์แบบจำลอง Economic Model Of Crime เพื่อนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้ ดังนี้

แบบจำลองที่ 1

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและตัวกำหนดคดีโดยใช้ข้อมูลภาคตัดขวางรายจังหวัดเป็นเวลา 10 ปี โดยให้การรับแจ้งกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินต่อประชากร 1,000 คน (PROPOFF) เป็นตัวแปรตามที่มีความสัมพันธ์ตัวแปรอิสระต่าง ๆ คือ สัดส่วนของการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินต่อการรับแจ้งคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ($P(a)$) และผู้เสพยาเสพติดจากการประมาณค่าขนาดตลาดยาเสพติด (DSIZE) รวมถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP per Capita) สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (GINI) รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากร (Wage) อัตราการว่างงาน (UNEMP) การเปลี่ยนแปลงของจำนวนประชากร (POPGROW) และสัดส่วนประชากรชาย (MALE) หรือ

$$PROPOFF = f(P(a), DSIZE, GPPperCapita, GINI, WAGE, UNEMP, POPGROW, MALE)$$

แบบจำลองที่ 2

จากแบบจำลองที่ 1 การเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินส่วนหนึ่งเป็นผลจากความเป็นไปได้ในการถูกจับกุมในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนั้น ๆ ซึ่งความเป็นไปได้ในการถูกจับกุมในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินก็มีความสัมพันธ์กับปัจจัยอิสระต่าง ๆ อีกเช่นกัน โดยสัดส่วนของการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินต่อการรับแจ้งคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ($P(a)$) ถูกกำหนดด้วย งบประมาณ สตช. ต่อประชากร 1,000 คน (RTPBUDGET) การจับกุมคดีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษต่อการจับกุมคดีทั้งหมด (DRUGARR) ความหนาแน่นของประชากร (POPDEN) การเปลี่ยนแปลงของจำนวนประชากร (POPGROW) และสัดส่วนคนจน (POVERTY) หรือ

$$P(a) = g(RTPBUDGET, DRUGARR, POPDEN, POPGROW, POVERTY)$$

แบบจำลองที่ 3

ต่อเนื่องจากแบบจำลองที่ 2 งบประมาณ สตช. ต่อประชากร 1,000 คน ที่เป็นตัวแปรกำหนดจากข้างต้นยังถูกกำหนดด้วยปัจจัยอื่น ๆ โดยงบประมาณของ สตช. ต่อประชากร 1,000 คน (RTPBUDGET) จะแปรผันตามการรับแจ้งกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินต่อประชากร 1,000 คน (PROPOFF) ผู้เสพยาเสพติดจากการประมาณค่าขนาดตลาดยาเสพติด (DSIZE) และจำนวนประชากร (POP) หรือ

$$RTPBUDGET = h(PROPOFF, DSIZE, POP)$$

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการคาดประมาณสมการตามตัวกำหนด ตามแบบจำลองที่ 1, 2 และ 3

	Dependent Variables		
	PROPOFF	P(a)	RTPBUDGET
PROPOFF			0.4318867*** (4.49)
P(a)	-2.292927*** (-4.15)		
RTPBUDGET		-0.0316764 (-3.05)***	
DRUGARR		-0.2492466*** (-5.82)	

ตารางที่ 1 ผลการคาดประมาณสมการตามตัวกำหนด ตามแบบจำลองที่ 1, 2 และ 3 (ต่อ)

	Dependent Variables		
	PROPOFF	P(a)	RTPBUDGET
GPPPERCAPITA	1.100738*** (17.49)		
WAGE	-0.6565186*** (-7.31)		
UNEMP	0.001874 (0.05)		
GINI	0.9842302 (0.76)		
POVERTY		0.0192637** (1.98)	
POP			0.8510087*** (6.52)
MALE	-3.146219* (-1.79)		
POPDEN		0.0003933 (0.03)	
POPGROW		-0.2726377 (-0.22)	
DSIZE	-0.0981237*** (-2.93)		-0.2903146*** (-4.04)
Constant	7.780045 (1.17)	0.9553276*** (7.79)	0.024904 (0.01)
R-Square	0.8985	0.1398	0.3495

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บแสดงค่า T-Statistics ของค่าสัมประสิทธิ์

- *** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%
- ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%
- * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%

ผลการศึกษาแบบจำลองที่ 1

จากผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน พบว่า เมื่อความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้อัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง 2.292927 คดีต่อประชากร 1,000 คน และเมื่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรเพิ่มขึ้น 1 หน่วย มีผลทำให้อัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง 0.6565186 คดีต่อประชากร 1,000 คน อีกทั้งเมื่อผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้อัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น 1.100738 คดีต่อประชากร 1,000 คน ในขณะเดียวกัน เมื่อสัดส่วนของประชากรชายเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้อัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง 3.146219 คดีต่อประชากร 1,000 คน สำหรับอัตราการว่างงานและสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคนั้น ไม่พบความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

และส่วนสำคัญจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและการเสพยาเสพติด คือ ขนาดตลาดยาเสพติดมีผลทำให้อัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนั้นลดลง โดยพบว่า เมื่อขนาดตลาดยาเสพติดเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้อัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง 0.0981237 คดีต่อประชากร 1,000 คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานว่ายาเสพติดเป็นปัจจัยที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ผลการศึกษาแบบจำลองที่ 2

จากผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน พบผลลัพธ์ที่สำคัญว่า การจับกุมคติการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติด มีผลทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง เมื่อการจับกุมคติการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดเพิ่มขึ้น 1 คดี จะทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง 0.2492466 คดีต่อประชากร 1,000 คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อีกทั้งยังพบว่าเมื่อสัดส่วนคนยากจนเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น 0.0192637 คดี รวมถึงค่าคงที่ในแบบจำลอง ที่เมื่อเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น 0.9553276 คดี ในกรณีที่งบประมาณ สดช. เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง 0.0316764 คดี สำหรับความหนาแน่นของประชากรและการเปลี่ยนแปลงของจำนวนประชากรนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความเป็นไปได้ในการจับกุมคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการศึกษาแบบจำลองที่ 3

จากผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดงบประมาณ สดช. พบว่า เมื่ออัตราการเกิดคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้งบประมาณ สดช. เพิ่มขึ้น 0.4318867 บาทต่อประชากร 1,000 คน และจำนวนประชากรมีผลทำให้งบประมาณสูงขึ้น โดยหากแต่ละจังหวัดมีประชากรเพิ่มขึ้น 1 คน จะทำให้

งบประมาณเพิ่มขึ้น 0.8510087 บาทต่อประชากร 1,000 คน ในขณะที่เดียวกันกลับพบว่า ขนาดตลาดยาเสพติดมีผลทำให้งบประมาณลดลง โดยเมื่อขนาดตลาดยาเสพติดเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้งบประมาณที่ลงไปแต่ละจังหวัดลดลง 0.2903146 บาทต่อประชากร 1,000 คน

สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาจากผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินจากแบบจำลองที่ 1 กรณีที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและการเสพยาเสพติด โดยพบว่าขนาดตลาดยาเสพติดมีผลทำให้อัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ายาเสพติดก่อให้เกิดอาชญากรรมโดยเฉพาะคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ทำให้เห็นถึงความไม่เกี่ยวข้อง หรือการซ้อนทับกันทั้งหมดของประชากร 2 กลุ่มนี้ เทากับว่าผู้เสพยาเสพติดไม่ได้ก่อคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเสมอไป ซึ่งขัดแย้งกับผลการศึกษาของ Yodmanee et al. (1991) ที่กล่าวว่าการติดยาเสพติดสัมพันธ์กับการก่ออาชญากรรม รวมถึงผลการศึกษาของ Bennett (2000) ที่พบว่าผู้กระทำความผิดในประเทศอังกฤษร้อยละ 70 ก่อคดีเพราะต้องการเงินมาซื้อยาเสพติด จึงอาจกล่าวได้ว่า การก่อคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพื่อเงินอาจไม่ได้เป็นทางเลือกเดียวของผู้ที่เสพยา ซึ่งมีผู้เสพยาอีกจำนวนมากที่ไม่ได้ประกอบอาชญากรรมแม้ติดยาเสพติดราคาแพง แต่เพราะมีรายได้เพียงพอหรือมีอาชีพสุจริตทำ

นอกจากนี้ยังพบว่า เมื่อความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น อัตราการเกิดจะลดลง สอดคล้องกับทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ของ Becker (1968) ที่เชื่อว่าการเพิ่มปัจจัยยับยั้งอาชญากรรมจะช่วยลดอัตราการเกิดอาชญากรรมลง ทั้งนี้ เนื่องจากเมื่อมีทรัพยากรที่ใช้ในการจับกุมหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปราบปรามอาชญากรรมมากขึ้นและมีความสำเร็จในการจับกุมเพิ่มขึ้น จะทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง อีกทั้งยังพบว่า รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรมีผลทำให้อัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง เนื่องจากรายได้ถือเป็นต้นทุนเสียโอกาส เมื่อผู้กระทำความผิดเลือกที่จะก่อคดีก็ย่อมเสียโอกาสในการประกอบอาชีพสุจริตและรายได้จากการประกอบอาชีพสุจริตนั้น ฉะนั้น เมื่อรายได้ต่อหัวของประชากรเพิ่มขึ้น ย่อมหมายถึงประชากรมีสภาพความเป็นอยู่ดีขึ้นจึงดึงดูดให้คนเลือกทำอาชีพสุจริตมากกว่าเลือกที่จะกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน ทั้งนี้รายได้นั้นต้องมีผลตอบแทนมากกว่าผลได้ในการก่อคดี

ปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินคือสัดส่วนของประชากรชาย โดยพบว่าเมื่อสัดส่วนของประชากรชายเพิ่มขึ้น อัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินจะลดลง ซึ่งขัดแย้งกับผลการศึกษาของ Kanazawa and Still (2000) ที่พบว่าเพศชายมักเป็นผู้ก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินและอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากกว่าเพศอื่น ๆ นั้นอาจเป็นเพราะการมีประชากรเพศชายในพื้นที่อาจก่อให้เกิดความเกรงกลัวต่อผู้ที่กระทำความผิด เมื่อเกิดการกระทำความผิดขึ้น เพศชายจะกล้าเสี่ยงที่จะเข้าไปช่วยผู้เสียหายมากกว่าเพศอื่น ส่งผลให้เมื่อมีสัดส่วนประชากรชายในพื้นที่แต่ละจังหวัดมากขึ้น ทำให้อัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดน้อยลง

เมื่อพิจารณาผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด พบว่าเมื่อผลิตภัณฑ์มวลรวมเพิ่มขึ้นจะมีส่วนทำให้อัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้นตาม เนื่องจากผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเปรียบเป็นตัวแทนความมั่งคั่งของคนในพื้นที่ ฉะนั้นการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเปรียบเสมือนประชาชนมีทรัพย์สินสะสมและความเป็นอยู่ดีขึ้น ย่อมเป็นที่ดึงดูดให้เกิดการก่อคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน จึงทำให้ประชากรในพื้นที่ที่มีโอกาสในการถูกโจรกรรมหรือลักขโมยเพิ่มขึ้น การก่ออาชญากรรมจึงเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าอัตราการว่างงานกลับไม่มีความสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดกฎหมาย ขัดแย้งกับการศึกษาของ Nilsson and Agell (2003) ที่พบว่า เมื่ออัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้มีการก่ออาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นโดยเฉพาะคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน จึงเป็นข้อสังเกตที่น่าสนใจเนื่องจากโดยทั่วไปอัตราการว่างงานที่เพิ่มสูงขึ้นแสดงถึงความมั่นคงทางเศรษฐกิจของครอบครัวและการเข้าถึงปัจจัยเพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตลดลง เป็นแรงจูงใจให้ก่ออาชญากรรมโดยเฉพาะการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินได้

ทางด้านผลการประมาณการสมการตัวกำหนดความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน จากแบบจำลองที่ 2 พบว่าการจับกุมกลุ่มคดีการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดมีผลทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง ซึ่งเป็นตามสมมติฐานที่ว่าเมื่อมีการกระจายกำลังตำรวจหรือจัดสรรทรัพยากรไปเพื่อการปราบปรามยาเสพติดมากขึ้น ความสนใจและความสนใจในคดีอื่น ๆ จะลดน้อยลง สอดคล้องกับการศึกษาของ Miron and Zwiebel (1995) และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Benson and Rasmussen (1991) และ Benson et al. (1992) ที่พบว่า การมุ่งปราบปรามยาเสพติดส่งผลให้เกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากการปราบปรามยาเสพติดอย่างเข้มงวดและมีการเร่งเอาผลงานและทำงานร่วมกันหลายฝ่าย ตำรวจหน่วยต่าง ๆ จะถูกจัดสรรไปเพื่อการปราบปรามอาชญากรรมอื่น ๆ ได้น้อยลง ประสิทธิภาพและความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินจึงลดลง ที่สำคัญ ในการที่ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและการจับกุมผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติด มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ถือเป็นการปฏิเสธสมมติฐานเรื่องยาเสพติดก่อให้เกิดอาชญากรรม โดยเฉพาะคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน เนื่องจากหากประชากรทั้ง 2 กลุ่มคือประชากรกลุ่มเดียวกันหรือคาบเกี่ยวกัน การจับกุมผู้เสพยาซึ่งเป็นหนึ่งในการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดย่อมหมายถึงการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินด้วย แต่ผลการศึกษาไม่เป็นเช่นนั้น ผู้ก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินไม่ใช่ผู้ก่ออาชญากรรมยาเสพติดเสมอไป ซึ่งสนับสนุนตามผลการศึกษาของ Benson et al. (1992) นอกจากนี้ยังพบว่า เมื่องบประมาณของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพิ่มขึ้น จะทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่งบประมาณเพิ่มขึ้นนั้นจะสามารถนำไปใช้เพื่อการปราบปรามอาชญากรรมอื่นหรือเพื่องานด้านอื่นนอกจากงานการปราบปรามด้านเดียว ทำให้ประสิทธิภาพในการจับกุมคดีประทุษร้าย

ต่อทรัพย์สินสำเร็จลดน้อยลงแต่ในขณะเดียวกัน สัดส่วนคนยากจนมีผลทำให้ความเป็นไปได้ในการจับกุมคดี ประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น เพราะเมื่อพื้นที่หนึ่งมีสัดส่วนคนยากจนมาก เจ้าหน้าที่ตำรวจจะให้ความสนใจพื้นที่นั้นเป็นพิเศษและเพิ่มกำลังในการป้องกันและปราบปรามในพื้นที่นั้น เป็นผลให้การจับกุมคดี อาชญากรรมสำเร็จเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ค่าคงที่ที่ได้นั้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความเป็นไปได้ ในการจับกุมคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจยังมีความสำเร็จในการจับกุมคดี ประทุษร้ายต่อทรัพย์สินแม้จะไม่มีปัจจัยเอื้อใด ๆ

ทางด้านผลการประมาณการสมการตัวกำหนดงบประมาณสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในแบบจำลองที่ 3 พบว่า เมื่ออัตราการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจะทำให้งบประมาณ ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพิ่มขึ้นตาม อธิบายได้ว่า เมื่อท้องที่แต่ละพื้นที่มีความไม่สงบหรือ มีความไม่ปลอดภัยมากขึ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจย่อมต้องการงบประมาณที่เพิ่มขึ้นเพื่อใช้ป้องกัน และปราบปรามการกระทำผิดในท้องที่ และยังพบว่าจำนวนประชากรในแต่ละพื้นที่มีผลทำให้งบประมาณ เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามหลักการของการแจกจ่ายงบประมาณของ สตช. ที่จัดสรรงบประมาณแต่ละจังหวัด ตามจำนวนประชากรในแต่ละพื้นที่นั้น ๆ ในทางกลับกัน ขนาดตลาดยาเสพติดกลับแปรผกผัน กับงบประมาณสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะงบประมาณส่วนนี้คืองบประมาณ ส่วนเดียวกัน ซึ่งต้องมีการกระจายและจัดสรรในหลายด้านและหลายหน่วยงาน งบประมาณที่จัดสรรลงมา ในแต่ละพื้นที่จะเป็นไปเพื่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทุกประเภท และมองว่า การปราบปรามอาชญากรรมหนึ่ง ๆ ย่อมถือเป็นการปราบปรามยาเสพติดได้ส่วนหนึ่งด้วย นอกจากนี้ สตช. มีงบประมาณเพื่อการปราบปรามยาเสพติดที่ได้จากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม ยาเสพติด (ป.ป.ส.) อีกส่วนหนึ่ง ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีงบประมาณในการปราบปรามยาเสพติดจาก 2 แหล่งด้วยกัน เหตุนี้ จึงทำให้ขนาดตลาดยาเสพติดแปรในทิศทางตรงกันข้ามกับงบประมาณหลัก ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ อย่างไรก็ตาม ตัวแปรบางตัวในแบบจำลองไม่สามารถหาข้อสรุป และผลกระทบที่มีต่อคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินได้ เนื่องจากผลการประมาณค่าสัมประสิทธิ์มีเครื่องหมาย แสดงความสัมพันธ์ไม่เป็นไปในทางเดียวกัน หรือถือว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

1. ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ ประเทศไทยต้องจัดสรรงบประมาณและปัจจัยอื่น ๆ เป็นจำนวนมากเพื่อจัดการแก้ไข อย่างไรก็ตาม ปัญหานี้ยังไม่ได้บรรเทาลงไปจากนโยบายการปราบปราม ยาเสพติดอย่างจริงจัง ทั้งยังก่อให้เกิดความสูญเสียข้างเคียงในหลายภาคส่วน ดังเช่น การเกิดคดี ประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ฉะนั้น การแก้ไขปัญหาจึงจะมีประสิทธิผลได้ต้องเริ่มจากการคำนึงถึงหลากหลายด้าน ตั้งแต่การรู้จักประเภทของยาเสพติด ลักษณะ ฤทธิ์ของยา และโทษของยา รวมถึงสาเหตุและปัจจัย ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พร้อมทั้งมีการใช้มาตรการเพิ่มเติม

นอกเหนือจากมาตรการทางกฎหมายร่วมด้วย ซึ่งจะทำให้ได้แนวปฏิบัติหรือนโยบายที่สามารถใช้แก้ไขและสอดคล้องกับปัญหาสาเหตุติดตามความเป็นจริง ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบข้างเคียงทางงบประมาณและทรัพยากรที่ใช้ในการป้องกันและปราบปรามที่มีอยู่อย่างจำกัด

2. จากการศึกษาพบว่าตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์มหภาคที่สะท้อนภาวะทางเศรษฐกิจมีผลกระทบต่ออัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายเกี่ยวกับทรัพย์ กล่าวคือ คดีต่าง ๆ จะเพิ่มขึ้นหรือลดลงส่วนหนึ่งเป็นไปตามภาวะเศรษฐกิจและสังคม ทั้งรายได้ต่อหัวของประชากรผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด สัดส่วนผู้มีรายได้น้อย และปัจจัยทางกายภาพต่าง ๆ โดยภาครัฐตั้งแต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นองค์กรที่ใกล้ชิดกับประชาชนจนถึงระดับรัฐบาล จึงควรมีนโยบายที่มองภาวะเศรษฐกิจและสังคมเป็นสำคัญเพื่อประโยชน์ของประชาชนอย่างแท้จริง ให้ประชาชนมีสภาพความเป็นอยู่และชีวิตที่ดีขึ้น

3. การกระจายทรัพยากรและการจัดสรรเจ้าหน้าที่ตำรวจมีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ในทุกด้านของการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ฉะนั้น การกระจายหรือจัดสรรไปเพื่อปัจจัยสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมส่งผลกับปัจจัยอีกสิ่งหนึ่ง ถือเป็นค่าเสียโอกาสในการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ เหล่านี้ โดยปัญหาอาจได้รับการแก้ไขหากไม่มีการขาดแคลนทรัพยากรต่าง ๆ หรือขาดกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ ฉะนั้น หากมีมาตรการที่ปลูกฝังจรรยาบรรณ ตลอดจนการนำมาตรการใหม่ ๆ หรือเทคโนโลยีเข้ามาสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ และแบ่งเบากำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ ปัญหาเรื่องการจัดสรรหรือการกระจายทรัพยากรต่าง ๆ จะมีทิศทางที่ดีขึ้น

4. การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมไม่ควรเป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ภาครัฐเพียงอย่างเดียว ควรมีการบูรณาการจากทุกภาคส่วน โดยยึดประโยชน์ของประชาชนเป็นศูนย์กลาง เช่น การสอดส่องดูแลช่วยเหลือกันในชุมชน การปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมเพื่อลดโอกาสการเกิดอาชญากรรม เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Becker, G. S. (1968). Crime and Punishment: An Economic Approach. *Journal of Political Economy*, 76(2), 169–217.
- Bennett, T. (2000). *Drugs and Crime: The Results of the Second Developmental Stage of the New-Adam Programme*, Home Office Research Study 205. London: Institute of Criminology, University of Cambridge.
- Benson, B., Kim, I., Rasmussen, D., and Zuehlke, T. (1992). Is Property Crime Caused by Drug Use or by Drug Enforcement Policy. *Applied Economics*, 24(7), 679–692.
- Benson, B., and Rasmussen, D. (1991). The Relationship Between Illicit Drug Enforcement Policy and Property Crime. *Contemporary Economic Policy*, 9(4), 106–115.

- Chitsawang, N. (2011). **Drug and Crime: Literature Review Part 2**. Retrieved September 27, 2017. from <https://www.Gotoknow.Org/Posts/411418>. (In Thai).
- Chokprajakchat, S. et al. (2017). Analysis of the Decriminalization In the Development of Thai Policy On Drug. **Parichart Journal**, 30(2), 295-320. (In Thai).
- Goldstein, P. (1985). The Drugs/Violence Nexus: A Tripartite Conceptual Framework. **Journal of Drug Issues**, 15(4), 493–506.
- Kanazawa, S., and Still, M. (2000). Why Men Commit Crimes (and Why They Desist). **Sociological Theory**, 18(3), 434 – 447.
- Miron, J., and Zwiebel, J. (1995). The Economic Case Against Drug Prohibition. **Journal of Economic Perspectives**, 9(4), 175–192.
- Morgan, J. P. (1991). **Prohibition is Perverse Policy: What Was True in 1933 Is True Now**. In Searching For Alternatives: Drug-Control Policy in the United States. Stanford: Hoover Institution Press.
- Nilsson, A., and Agell, J. (2003). **Crime, Unemployment and Labor Market Programs in Turbulent Times**. Institute for Evaluation of Labour Market and Education Policy, Uppsala. 2013(14), 1-26
- Royal Thai Police. (2017). **Information on Reports of Crimes Against Property, Compared with Narcotic Act B.E. 2522**. Retrieved September 27, 2017. from <http://Service.Nso.Go.Th/Nso/Web/Statseries/Statseries13.Html>. (In Thai).
- Uaamnoey, J. (2008). **Sociology of Crime**. Bangkok: Chulalongkorn University. (In Thai).
- Yodmanee, C. et al. (1991). **The Relation Between Drug use and Committing Crime**. Bangkok: Office of The Narcotics Control Board. (In Thai).

ผู้เขียน

คำนำหน้า ชื่อ-สกุล

หน่วยงาน/สังกัด

ที่อยู่หน่วยงาน/สังกัด

E-mail:

นางสาวศุภาพิชญ์ มณีนาค

คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

เลขที่ 118 ถนนเสรีไทย แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ

กรุงเทพมหานคร 10240

supapit.mn@gmail.com